

F. t. forvaltningslov

typisk ikke nærmere forskrifter om begrundelsens indhold, og lovforslagets bestemmelser herom må bl.a. udfyldes med den praksis, der har udviklet sig såvel på disse som på ulovbestemte sagsområder.

For så vidt angår afgørelser, der er truffet af en ankeinstans, vil begrundelsen efter omstændighederne kunne bestå i en henvisning til den begrundelse, der er meddelt af den myndighed, hvis afgørelse er påklaget.

Som anført ovenfor i bemærkningerne til kapitel 6 supplerer lovforslagets § 25 eksisterende regler om begrundelse således, at begrundelserne inden for de pågældende områder mindst skal opfylde de krav, der følger af denne bestemmelse.

Ifølge *stk. 1* skal begrundelsen for det første indeholde en henvisning til retsgrundlaget for den trufne afgørelse.

I mange tilfælde vil en simpel henvisning til den relevante lovregel eller administrativt fastsatte bestemmelse – eventuelt med en gengivelse af dennes ordlyd – være tilstrækkelig. Hvor den trufne afgørelse beror på en fortolkning af de anvendte bestemmelser, må der dog tillige redegøres for indholdet af den anlagte fortolkning, men en egentlig argumentation herfor vil i almindelighed ikke kunne kræves. I det omfang, afgørelsen efter de gældende regler beror på et skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedsynspunkter, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. I begge henseender vil det i givet fald kunne være tilstrækkeligt at henvide til en foreliggende praksis, for så vidt nærmere redegørelser herfor er offentligt tilgængelige, jfr. således også udtrykkeligt § 3 i begrundelsesudvalgets cirkulæreudkast.

Efter *stk. 2* skal begrundelsen endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som har været tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Vurderingen af, i hvilket omfang der i et foreliggende tilfælde bør redegøres for myndighedens opfattelse af sagens faktum, må bl.a. bero på, om dette er omtvistet, og i øvrigt også på, hvorvidt parten må antages i forvejen at være bekendt hermed, f.eks. som følge af, at man tidligere eller samtidig med begrundelsens meddelelse har imødekommet en begæring fra den pågældende om aktindsigt.

Bestemmelsen i *stk. 3* indebærer for det første, at den, der er part i en sag, ikke ved at fremsætte begæring om begrundelse kan forlange at blive gjort bekendt med oplysninger m.v., som ville være omfattet af den nævnte undtagelsesbestemmelse fra reglerne om partsøffentlighed, hvis parten i stedet havde fremsat begæring herom. Bestemmel-

sen medfører dernæst, at begrundelsespligten også herudover kan begrænses eller efter omstændighederne bortfalde i det omfang, partens ret til begrundelse efter et konkret skøn findes at burde vige for afgørende hensyn til de private eller offentlige interesser, der nævnes i lovforslagets § 14.

Der kan i det hele henvises til begrundelsesudvalgets betænkning side 36–38.

Til § 26

Ifølge bestemmelsen i § 26 gælder der i forhold til afgørelser, der er truffet af en kommunalbestyrelse eller et af dennes udvalg, visse begrænsninger med hensyn til kravene til begrundelsens indhold. For sådanne afgørelser behøver begrundelsen kun at indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, og om fornødent en kort redegørelse for sagens faktiske omstændigheder. Med hensyn til baggrunden for bestemmelsen kan der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 e.

Bestemmelsen tager sigte på afgørelser, der er truffet af det pågældende kollegiale kommunale organ som sådant, men derimod ikke på afgørelser, der er truffet af den kommunale forvaltning efter bemyndigelse. For de sidstnævnte afgørelser gælder de almindelige bestemmelser i lovforslagets § 25 om begrundelsens indhold.

Bestemmelsen omfatter også afgørelser, der er truffet af f.eks. et amtsråd eller et af dets udvalg som ankeinstans. Indbringes en afgørelse, der er omfattet af § 26, for en statslig ankeinstans, gælder den almindelige begrundelsesregel i § 25 fuldt ud for ankeinstansens afgørelse.

Bestemmelsen i § 26 indebærer for det første, at kommunalbestyrelsen eller udvalget ikke er forpligtet til at redegøre for de hovedhensyn, der har været bestemmende for udøvelsen af et administrativt skøn. I sådanne tilfælde vil det være tilstrækkeligt at henvide til selve den retsregel, der hjemler den skønsmæssige beføjelse, og som afgørelsen er truffet på grundlag af.

Dernæst medfører bestemmelsen i forhold til den almindelige bestemmelse i lovforslagets § 25, *stk. 2*, en begrænsning i pligten til at redegøre for sagens faktiske afgørelsesgrundlag. Bestemmelsen i § 26 forpligter således ikke myndigheden til at fremdrage netop de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, der er tillagt væsentlig betydning ved sagens afgørelse. Det er tilstrækkeligt, at der kort redegøres for de faktiske oplysninger, der foreligger i sagen, uden at det er nødven-